

INGEZONDEN.

EEN MIDDEL TEGEN HIKZIEKTE.

In de mededeelingen in de literatuur over epidemische hikziekte trof het mij, dat bij de behandeling nergens het middel vermeld wordt, waarvan ik bij ervaring weet, dat het zeer gunstig op den hik werkt. Dit middel is hydrochloras pilocarpini. Reeds vroeger (1915) bij onverklaarde gevallen van aanhoudend hikken (epidemische hikziekte?), doch vooral in 1919, toen ik vele gevallen van choleriforme gastro-enteritis zag met voortdurend hikken als meest hinderlijk nablijvend verschijnsel, paste ik dit middel, dat ik indertijd door prof. PEL een „specificum” tegen den hik had hooren noemen, met goed gevolg toe.

Ik gaf 5 mgr. onderhuids; de hik verdween daarna uren lang. Misschien zijn ook geringere giften voldoende. Van suggestie was bij mijn Javaansche patiënten geen sprake; zij wisten niet, waarvoor het middel werd toegediend.

De gelegenheid tot toepassing van het middel bij gevallen van epidemische hikziekte ontbreekt mij, doch ik meen de aandacht er op te moeten vestigen van collegae, die in dergelijke gevallen door de vruchteloosheid van andere behandeling naar een werkzaam middel omzien.

Men zal natuurlijk in de eerste plaats de tegenaanwijzingen (vooral onvoldoende hartswerking) in het oog moeten houden en overigens de (in dit geval onaangename) andere werkingen van het middel (sterk zweeten, speekselvloed) op den koop toe moeten nemen, doch het lijkt mij waarschijnlijk, dat de hevige hickers dit gaarne af en toe er voor over zullen hebben om tijdelijk van het onaangename verschijnsel te worden bevrijd.

Siantar, 12 Maart 1921.

W. J. BAIS.

DE ARTSENCURSUS IN ZEELAND.

Als bewoner van de eilanden Schouwen en Duiveland vrijwel afgesloten van elk wetenschappelijk contact, had ik mij er op verheugd, den artsencursus voor tuberculose te Middelburg te kunnen bijwonen. Er zou mij een rooster toegezonden worden; ik ontving echter niets; alleen las ik in de couranten, dat de cursus in April een aanvang had genomen. Na ingewonnen inlichtingen blijkt mij, dat den artsen op Tholen en Schouwen-Duiveland eenvoudig geen roosters toegezonden zijn. Dit pleit niet voor een goede voorbereiding van den cursus in Zeeland. Ik vermeld dit hier, om in de eerste plaats mijn bijzonderen spijt uit te drukken over dezen gang van zaken, waarvan de collega's op Tholen en Schouwen de dupe zijn geworden, en in de tweede plaats om voor volgende cursussen een herhaling van uitsluiting van een deel der artsen te voorkomen.

Brouwershaven, 14 April 1921.

W. H. ITTMANN.

TONSILLECTOMIE.

Prof. BURGER houde mij ten goede, dat ik nog niet overtuigd ben van de noodzakelijkheid van narcose *als regel* bij tonsillectomie bij kinderen. Ik heb nu weliswaar zoo weinig gevallen gezien (ongeveer 12), dat dit aantal bijna in het niet verzinkt bij de 300 gevallen door prof. BURGER *verricht*; maar daaronder bevinden zich dan toch 5 kinderen, die zich kalm en rustig hebben laten helpen. Voor deze kinderen zou de narcose volmaakt overbodig zijn geweest. Na het schrijven van mijn vorig stukje zag ik een kindje van vier jaar, dat van te voren reeds angstig was bij het in de keel brengen van een lepel en dat zich niettemin rustig heeft laten helpen bij de tonsillectomie. Ook al weer buiten narcose.

Mijn tweede bezwaar is door prof. BURGER misverstaan. Om de woorden van hem